

Դանիել Վարուժան

Առաջին ծիլեր

Ջեղուն ավշին հողերուն տակ պայթեցուց
Սերմերն: Արտերս այս գիշեր
Կանանչցեր են լուսնկային տակ գարնան...
– Մայրի՛կ, ինձի ծիլ մը բեր,
Քըրտինքիս ցողը վըրան:

Կատաղորե՛ն, կատաղորե՛ն հորդեր են
Տե՛ս, ցորեններն աղածրի:
Դաշտերն հագեր են գմբուխտե պատմուճան...
– Քույրի՛կ, ծիլ մը բեր ինձի,
Եզիս շողիքը վըրան:

Կը փողփողին արտավարե արտավար
Կարծես կանանչ մոմիկներ:
Ամեն ընձյուղ մարգրիտ մ'ունի իր բերանն...
– Հոտա՛ղ, ինձի ծիլ մը բեր,
Արևուն շողը վըրան:

Կը զարդարե ամայությունը հողին
Մատղաշ ծաղի՛կը հացի.
Կանանչին մեջ կոշտերը թուխ կը լողան...
– Հարսնո՛ւկ, ծիլ մը բեր ինձի,
Մատերուդ բույրը վըրան:

Ծիլ արտերուս մեջն է ծըլեր նըշենիս,
Հոն միսմինա՛կը ծաղկեր...

– Մայրի՛կ, քույրի՛կ, հոտա՛ղ, հարսնո՛ւկ սիրական,
Բերեք անկե ծաղիկներ,
Բերեք վարդգույն ծաղիկներ,
Հընձվորին հո՛ւյսը վըրան: